На шестия или седмия ден следователят се срещнал с евреина, съдията Крюков се спрял в кабинета и написал подразнителен рапорт на негово име. Около масата малцина се разхождали Александър Григориевич. Поручикът от лейб-гвардейския полк, събудил се неведнъж и сега случаят. Той ходел и мислел за срока на присъдата си, за очакващата го невяста, за пола, как не случаят хората колко често пъти се привикват приспособяват на всичко. Като се спрял пред прозореца, той дълго гледа на дървесата, пушел цигара подир цигара и изведнъж се обърнал към бранителя си.

— Имам една просба до вас, Алексей, — казал той. — Дайте ми листа хартия за писане.

Крюков, изпълнението на поръчката, седнал, взел се за перото, започнал да пише.

— Ще го дадете ли? — попитал поручикът.

Крюков взел листа, сложил бавно пред себе си мастилото и, като зачел всеки написан ред, подавал го на бранителя си.

— Да, ще ви помогна... — казал той. — Макар и да не съм сигурен, но Господ ще ни помогне, се надявам. Сега, братко, вървете си, трябва да почивате. Утре ще!

Поручикът в своята килия прочел написаното от Крюкова и заспал.